

Comentariu - Epigonii

Este una din creatiile de inceput ale lui Eminescu, apare intr-un grupaj de poezii, in "Convorbiri Literare" alaturi de "Mortua Est" si "Venere si Madona".

Acestea l-au facut pe Titu Maiorescu sa-l plaseze pe tanarul poet in imediata vecinatate al lui Vasile Alexandri dar si sa-i reproseze tendita exagerata catre filosofara, gustul pentru antitezele exagerate.

"Epigonii" constituie o adevarata "ars poetica" eminesciana , ilustrand mesianismul poetului , rolul artistului si menirea creatiei sale , aceasta poezie fiind un adevarat manifest literar.

Mihai Eminescu a avut marea sansa de a invata literatura de la unul dintre cei mai mari carturari ardeleni , Aron Pumnul ; in al carui "Lepturariu" , viitorul poet va gasi primele informatii despre predecesorii sai , pe care-i admira pentru sinceritatea sentimentelor , considerandu-i "pionieri perseverenti ai nationalitatii si ai romanismului.

Titlul: "Epigon"=urmasi nedemni ai unor inaintasi celebri.

a fost imprumutat de la un anume Carl Immermann iar antiteza este inspirata de o epigrama a poetului Schiller.

Poezia se structureaza pe o antiteza, element caracteristic romanticilor – antiteza trecut-prezent. si tot de la romantici imprumuta Eminescu, elogiarea trecutului in comparatie cu prezentul decazut.

Poezia debuteaza printr-o strofa in care autorul face o avocare globala a operei de dinainte , pe o tonalitate euforica, superlativa.

Imaginea trecutului este paradisiaca. Eminescu nu face economie de epitete si metafore. Persista ecouri din poezia inaintasilor dar apar si accente eminesciene.

Strofa I poate fi considerata ca un fel de preludiu al unei "apologii", a unei laude nemasurate.

"Cand privesc zilele de-aur a scripturelor romane,
Ma cufund ca intr-o mare de visari dulci si senine
Si in jur parca-l colinda dulci si mandre primaveri,
Sau vad nopti ce-ntind deasupra-mi oceanele de stele,
Zile cu trei sori in frunte, verzidumbravi cu filomele,
Cu izvoare-ale gandirii si cu rauri de cantari.
Vad poeti ce au scris o limba, ca un fagure de miere,..."

Urmeaza apoi un sir de caracterizari lirice care au in vedere personalitatea si operele inaintasilor.

Se pare ca spatiul pe care-l consacra unuia sau altuia este direct proportional cu valoarea pe care le-o atribuie. Daca lui Chichindeal , Mumulean le dedica doar cateva cuvinte: "Chichindeal gura de

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

aur, Mumulean glas cu durere,
Prale firea cea intoarsa, Daniil cel trist si mic,..."

Altora, precum Eliade , Alexandrescu, Negruzzi, Alexandrii le consacra una sau mai multe strofe. Este de remarcat extraordinara sugestivitate a definitiilor sale lirice care surprind caracteristica esentiala a operei, sau a contributiei specifice la istoria literaturii romane.

De multe ori ,aluziile vizeaza aspecte tematice ale operei respectivilor autori:

"...Doinici cuib de-ntelepciune(fabule),...

...Alexandri este rege al poezie....-remarca preocuparile sale pentru folclor

Ce din frunze iti doineste, ce cu fluierul iti zice...

... Bolliac canta iobagul s-a lui lanturi de arama..."

Oprindu-se la nume de autori , precum cei insirati, Eminescu ii elogiaza nu atat pntru valoarea operei lor ci mai ales pentru alte calitati , credinta intr-un ideal, autenticitatea operelor lor – calitati asupra carora va insista in partea a II-a, cand antiteza "inaintasi-epigoni" se accetueaza.

Partea I a poemului are aspectul unei ode amintind de " Ce-ti doesc eu tie ,dulce Romaniae..."inchinata zilelor de aur cand au trait poeti ce-au scris o limba ca un fagure de miere. Cresterea usor retorica a frazei poetice, ca si unele epitete ca: visari dulci si senine, dulci si mandre primaveri, verzi dumbravi cu filomele, mai amintesc de Alecsandri si Bolintineanu. Dar gestul scufundarii intr-o mare de vise, oceane de stele, zilele cu trei sori in frunte, izvoarele oglindirii si raurile de cantari sunt imagini care arata pe marele Eminescu.

in partea a II-a se reprezinta celalalt segment al antitezei. Segmentul releva o alta caracteristica esentiala a talentului eminescian.

Se observa contrastul dintre trecutul luminat de credinta si prezentul sceptic si injosit, imporiva caruia se ridica sarcasmul satirei. Acest contrast e realizat prin antiteza dintre pronumele "noi-voi".

Daca Eminescu stie sa fie suav(delicat), sa plameze in spatii ideale, el stie la nevoie sa fie si un maestru al satirei, stie sa fie si un pamfletar(desfiinteaza totul)care manuieste cu siguranta imprecatia, verbul acid , dar usturator. Partea a II-a este o asemenea satira acida la adresa unor contemporani nedemni fata de inaintasi.

Ei(inaintasii) sunt epigoni in cadrul carora , pentru a patenta efectul , se include si poetul insusi.

Ritmul este sacadat al acestei parti, ilustrant o tulburare, o stare de spirit convulsionala. Personajul liric nu admite nici o replica.

"Iara noi? Noi, epigonii?... Simtiri reci, harfe zdrobite,
Mici de zile, mari de patimi, inimi batrane, urate,
Masti razande, puse bine pe-un caracter inimic;
Dumnezeul nostru: umbra, patria noastra:o fraza;

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

in noi totul e spoiala, totu-i lustru fara baza;
Voi credeati in scrisul vostru, noi nu credem in nimic!"

Temeiul principal al criticii este lipsa de idealuri , scepticismul, raceala sufleteaca.
Se produce o inversiune paradoxala a timpului:"Tinerii devin batrani si invers..."
viitorul se inverseaza .

Ultimele trei strofe renunta la accentele satirice in fiecare meditatie filozofica. Aici se inspira din filosoful german Schopenhauer iar strofa finala adreseaza salutul saude "adio" inaintasilor si le recunoaste marele lor merit de a fi realizat o lume imaginara , ceea a artei pe care sa o opuna cu existenta cotidiana banala.